

„Ved du noget om vulkaner?“

Ziggy holdt op med at gennemrode sin bogreol og vendte sig om mod den lille dværg der sad i skrædderstilling på sengen og så bekymret ud, mens han rettede på folderne i sin store silkekappe.

„Drømmemester,“ sagde Ziggy lidt højere. „Jeg skal vide noget om en berømt vulkan i en fart.“

Den lille mand så ikke op. „Etna, Olympus Mons, Krakatau, Mount Saint Helens. Hvad for én skal det være?“

„Det er lige meget. Dem alle sammen,“ sagde Ziggy og trådte behændigt et skridt til siden da en hel stak bøger væltede ned på gulvet. „Der er kun en uge til at jeg skal aflevere en opgave om vulkaner til Susan.“

Drømmemesteren så op. „Man begynder da ikke på en stor opgave ugen inden den skal afleveres.“

„Hvad vil du så foreslå?“ spurgte Ziggy. „Ugen efter?“

Drømmemesteren så strengt på Ziggy. „Du skal ikke udskyde lektierne til sidste øjeblik og så forvente at andre laver dem for dig.“

„Det er ikke min skyld. Vores computer er brudt sammen, så jeg har ikke kunnet søge på internettet,“ sagde Ziggy. „Vil du hjælpe mig eller ej?“

„Hvad har du forestillet dig?“ sagde den lille mand surt. „At min drømmekappe og jeg skal tage dig med på vulkan-

rundfart? Vulkaner er uhyre farlige," fortsatte han hurtigt da Ziggy åbnede munden for at sige 'ja'. „Du skal ikke ønske dig at stå på sådan én når den går i udbrud.“

„Hvad så med ... at stå et sted i nærheden?“

„Du milde magma!“ hvæste drømmemesteren. „Da Krakatau røg i luften, kunne eksplosionen høres næsten *femtusind* kilometer væk. Det skabte en mægtig tsunami, der nåede helt til Australien. Når vi snakker vulkaner i udbrud, er det også en rigtig dårlig idé at befinde sig 'i nærheden!'“

„Nå, så pyt da," sukkede Ziggy, „så nøjes jeg med en udsukt én.“ Men da drømmemesteren ikke svarede, sagde Ziggy med bedende stemme: „Kan du ikke bare holde din drømmekappe op og lade mig tage et hurtigt kig ind i den? Hvis vi begge samtidig tænker på vulkaner, vil vi da helt sikkert kunne se noget.“

Drømmemesteren tøvede.

„Jeg lover at jeg *kun* tænker på dem der *ikke* er aktive.“ Drømmemesteren havde tit brokket sig over at Ziggy lod fantasien løbe af med sig når han var i drømmenes verden. Ziggy tog en notesbog og en blyant på skrivebordet, og hurtigt noterede han navnene på de fire vulkaner drømmemesteren havde nævnt. „Jeg skal nok tage notater. Det bliver så mig der gør arbejdet ... i hvert fald det meste af det.“

„Problemet er bare ...“ Drømmemesteren glattede en fold i drømmekappen, „... problemet er bare at du heller ikke kan tage 'et hurtigt kig'. Prøv at se hvordan den ser ud!“

„Hvad mener du?“ Ziggy stak notesbogen i lommen og

satte sig ved siden af den lille mand. Han kiggede på drømmekappen, som drømmemesteren havde bredt ud på sengen.

Mønsteret på Ziggys sengetøj kunne tydeligt ses gennem de blege folder. „Jeg kan da ikke se noget.“

„Netop," sagde drømmemesteren. „Du og dine vilde drømme slider på mig og min drømmekappe, så vi efterhånden hænger i laser. Hvis det ikke er vilde vikinger, så er det forvildede faraoner. Hver gang jeg giver dig bare en smule indflydelse på dine drømme, så ender det med at jeg skal knokle som et bæst for at undgå at du roder dig ud i alskens katastrofer. Hvorfor kan du ikke bare være ligesom de fleste andre mennesker? De lægger sig bare til at sove og lader deres drømmemester tage sig af deres drømme. *De* kan godt nøjes med at beholde drømmene *inde* i hovedet. Det er sådan det er meningen at det skal være; det er sådan mennesker drømmer. Hvorfor skal jeg være så umanerlig uheldig at være drømmemester for en genstridig gut der partout vil gøre det hele bagvendt?“ tilføjede han bittert.

Ziggy kunne ikke nærne at sige at hans drømme var *meget* bedre når det lykkedes ham at komme ind i dem og selv finde på historierne, i forhold til når drømmene var inde i hovedet på ham, og drømmemesteren stod for dem. I stedet sagde han: „Mine drømme er *interessante*. Det har du selv sagt. Du har fortalt mig, at dit liv er blevet mere spændende efter at du har ladet mig bestemme lidt over mine egne drømme.“

Drømmemesteren tog sig til hovedet. „Spænding er ikke

altid noget positivt. I min alder kan man faktisk godt få for meget spænding. Min drømmekappe er ved at blive helt tyndslidt. Jeg tror det er din fantasi der tærer på den.“

Ziggy kiggede på drømmekappen på sengen. Nogle steder var den næsten klar som glas. Den plejede at være mørk og dyb, og alle folderne og fordybningerne bølgede og pulserede. Når en drøm skulle til at begynde, sang det i kappen ligesom når vinden blæser i højspændingsledningerne. Men nu lå den passiv og stille.

„Kan den ikke repareres?“ spurgte Ziggy.

„Det er jeg faktisk ikke klar over,“ sagde Ziggys drømmemester og tyggede på sit skæg. „Det er første gang jeg har set den så tynd og bleg. Den emmer af uro og fare, og ...“ Han tøvede.

„Og hvad?“

„Se engang.“ Drømmemesteren pegede på sømmen af kappen. „Kan du huske at der gik et stykke af den i slutningen af den egyptiske drøm?“

„Ja,“ sagde Ziggy. „Da vi forlod Kongernes Dal, holdt jeg så godt fast i drømmekappen at jeg kom til at rive et stykke af. Og ...“

„Ser du, den del af kappen hvor stykket blev revet af, er slet ikke til at se mere. Den er usynlig, som om ... som om ... min drømmekappe er utæt.“

„Utæt?“ sagde Ziggy. „Hvad siver da ud af den?“

„Den energi som den består af,“ sagde drømmemesteren surt.

„Hvad er det for en energi?“ spurgte Ziggy.

„Det er for indiviklet til at jeg kan forklare det,“ sagde

drømmemesteren hurtigt.

Ziggy sukkede. Den slags sagde de voksne altid når der var noget de ikke gad forklare, eller når de ikke ville indrømme at de ikke selv rigtig forstod det. Det vil sige, ikke *alle* voksne. Ziggys bedstefar var en undtagelse; han sagde altid: »Hvis der er noget man ikke forstår, skal man bare have det forklaret ordentligt.«

„Min bedstefar,“ begyndte Ziggy, „siger, at hvis der er noget man ikke forstår, skal man bare ...“

„Men lige nu er det ligegyldigt hvilken energi den består af,“ afbrød drømmemesteren uhøfligt. „Det vigtigste er at finde ud af hvor min drømmekappes energi forsvinder hen.“

„Måske skulle vi prøve at sy det lille stykke på igen?“ foreslog Ziggy.

Drømmemesteren så foragtligt på Ziggy. „Helt ærlig! Hvem tror du jeg er? Peter Pan?“

Ziggy hoppede ned fra sengen, lagde sig på knæ og trak forsigtigt den nederste skuffe i kommoden helt ud. I hulrummet nedenunder gemte han sine dyrebareste skatte for at hans nysgerrige storesøster, Laura, ikke skulle få fingre i dem. Han lagde sit forstenede søpindsvin, bedstefars medalje fra krigen og den lille tændstikæske med ørkensand til side. Og dér, neden under dem, lå det lille stykke af drømmemesterens silkekappe. Det var underligt at det sommetider bevægede sig ligesom kviksølv, mens det andre gange, som nu, så ud til at sove. Som om det hvilede sig. Og alligevel lå det ikke helt stille. Det ser nærmest ud, tænkte Ziggy, som om det *venter* ... så uskyldigt, men alli-

gevel så fyldt med kraft; det rummer potentialet til alle de drømme jeg kan drømme.

Ziggy vidste at han skulle være meget, meget forsigtig med hvad han tænkte når han rørte ved drømmesilken. Drømmemesteren havde advaret ham mange gange: »Husk, at en drøm kan rumme alt hvad fantasien tillader. Alt kan ske – simpelthen alt.« Ziggy koncentrerede sig om kun at tænke på drømmesilken og tog forsigtigt det lille, mørke stofstykke frem. Det så på en eller anden måde anderledes ud, men han kunne ikke sige hvordan. Da han holdt det frem så drømmemesteren kunne se det, faldt kanterne ud over hans hånd. „Kan vi ikke gøre det fast til selve kappen? Det her lille stykke ser ud til at være i bedre stand; det er som om det har mere energi. Måske kan det give drømmekappen energien tilbage.“

„Det er også muligt at det vil starte en kædereaktion af uhørt styrke.“ Drømmemesteren rakte hånden frem for at tage imod stoffet. Og så stoppede han en millimeter før han rørte drømmesilken. Han stirrede indgående på det lille stykke stof i Ziggys hånd.

„Du glade gejsler,“ hviskede han.

„Hvad er der galt?“ spurgte Ziggy, der pludselig lagde mærke til at det lille stykke silke i hans hånd var blevet varmt.

„Dette her ender i kaos og forvirring,“ sagde drømmemesteren.

„Ligesom dengang med vikingerne?“ spurgte Ziggy.

„Værre endnu,“ sagde drømmemesteren. „Meget værre end dengang med vikingerne.“ Han så rædselsslagen på

Ziggy. „Værre end den babyloniske forvirring.“

„Den babyloniske forvirring ...“ gentog Ziggy langsomt.

Når Ziggy skulle huske noget, gik hans hjerne altid helt ned i omdrejninger. Inde i hovedet kunne han høre gearne klikke og skurre som på en udtjent, gammel bil. Han ville ønske at hans klassekammerat Vicky havde været der. Hun havde en rigtig god hukommelse.

„Den babyloniske forvirring ...“ mumlede han. „Det var vist noget med et tårn op til himlen ... og så var der også noget med at Vorherre blev sur og fik folk til at tale på forskellige sprog ...“

„Glem det,“ hvæste drømmemesteren. „Kan du ikke se at dit lille stykke drømmesilke er forandret? At det er vokset?“

Selvfølge! Nu kunne Ziggy se hvad der var forandret ved det. Engang havde stofstykket været mindre end hans håndflade. Nu nåede det ud over siderne af hånden og ud på hans fingre. Og da han så på det, kunne han mærke at det begyndte at vibrere sagte. Hurtigt lagde han det på sengen.

„Se!“ jamrede drømmemesteren og holdt kappens trævlede søm op. „Min drømmekappe er laset forneden. Dit stykke bliver stærkere.“

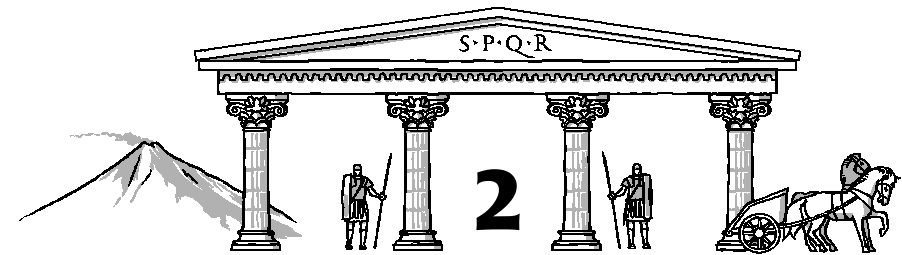
„Novra!“ gispede Ziggy.

Drømmemesteren havde ret. Det lille stykke drømmesilke lyste med et rødt skær. Og det bevægede sig, i modsætning til drømmemesterens kappe, som lå ubevægelig på Ziggys seng. Ziggy så op. Det var varmt, vinduet stod åbent, men ikke en vind rørte sig. Alligevel pulserede stoffet af liv. Ziggy rakte hånden frem.

„Nej!“ skingrede drømmemesteren og rykkede Ziggy i armen for at stoppe ham.

For sent.

Da Ziggys fingre rørte stoffet, kom der et blændende lysglimt og et brøl af varm luft, og Ziggy og hans drømmemester blev suget ind i hvirvelstrømmen af Tid og Sted.

Ziggy faldt ind gennem Tid og Sted. Han blev opslugt af en snurrende malstrøm af rodede tanker og følelser. Koncentrationer af tavs, mørk, strømmende energi suste forbi ham mens han piskede gennem dimensioner af håb, glæde, sorg ... og angst.

Ziggy skælvede da angsten rakte ud efter ham. Han gispede, da en iskold rædsel prøvede at nagle sig til hans sind.

Han gjorde sig fri og begyndte at falde hurtigere og hurtigere.

„Det her er jo helt forkert!“ råbte drømmemesteren.

Ziggy kunne igen mærke angsten. Drømmemesteren havde ret. Det skete ikke på den rigtige måde. Det *var* helt forkert, men Ziggy vidste ikke hvorfor. I tidligere drømme havde Tid og Sted bevæget sig på en mere *struktureret* måde. Dette her var et uhyggeligt, forvirret kaos.

Langt borte hørte Ziggy drømmemesteren råbe: „Koncentrér dig, Ziggy! Koncentrér dig!“

Det hele gik alt for stærkt. Ziggy klamrede sig til sit lille stykke drømmesilke. Hvad havde han tænkt på tilbage i værelset? Nu måtte han samle tankerne i en fart, for ellers ...

En lysprik kom til syne i mørket. Så lød der et højt brag. Ziggy og drømmemesteren stødte sammen og styrtdykke-

de så gennem et hul i Tid og Sted og landede hulter til bulter.

„Hvor er vi?“ spurgte Ziggy og kæmpede sig på benene.

„Hvor skulle jeg vide det fra?“ sagde drømmemesteren.

Ziggy ignorerede ham. Når der skete noget uventet, var den lille mand altid endnu mere knotten end han plejede at være. Ziggy så sig omkring. Han stod mellem sten og klippeblokke.

„Jeg tror vi er på en eller anden bakkeskråning,“ sagde Ziggy. Han kunne ikke se ret langt på grund af en tågelignende dis. „Det kunne godt være en bjergside.“

„Tror du det?“ Drømmemesteren havde svært ved at rejse sig på den klippefyldte skråning. „Tror du det? Du skal ikke tro. Du skal *vide*.“ Han pegede på det lille stykke drømmesilke som Ziggy stadig stod og knugede. „Det er *din* drøm. Derfor *ved* du det.“ Han kiggede ind i tågen. „Har dette hersens bjerg et navn?“

„Jeg er ikke så god til at huske navne,“ sagde Ziggy.

Drømmemesteren så skarpt på Ziggy. „Det burde ikke være et spørgsmål om at *huske*. Du burde *vide* hvad bjerget hedder. Vi kan ikke komme ind i en drøm uden at drømmens drømmemester først har udtænkt det.“

Ziggy fik det pludselig ubehagelig varmt, og det var ikke kun fordi drømmemesteren stillede ham spørgsmål han ikke kunne svare på. „Tja,“ sagde han og smøgede ærmerne op, „det er i hvert fald et *varmt* bjerg, så meget kan jeg da sige.“

„Varmt,“ sagde drømmemesteren, der var knaldrød i hovedet, „det er noget af en underdrivelse. Her er stegende

hedt, men ...“ han så op på himlen, „... solen er ikke fremme, så hvor kommer varmen fra?“

Ziggy kiggede på sine fødder. „Det ser ud som om det damper op af jorden.“

Drømmemesteren så ned. Et par meter fra hvor de stod, kom en orange, tyktflydende masse langsomt strømmende hen imod dem. „Lava!“ skingrede han. „Rødglødende lava! Du lovede jo at du kun ville se udslukte vulkaner!“

„Faktisk,“ sagde Ziggy, „tænkte jeg overhovedet ikke på vulkaner.“

„Jamen hvad tænkte du *så* på?“ ville drømmemesteren vide. „Du rørte ved dit lille stykke drømmekappe da dette her skete. Der må have været noget i dine tanker som førte os hertil.“

Ziggy tænkte sig om et øjeblik og rystede så på hovedet. „Øh ... ingenting.“

„Det er umuligt,“ fnøs drømmemesteren. „Man kan ikke tænke på *ingenting!*“ Han gjorde himmelvendte øjne. „Hvordan kan det være,“ skummede han, „at når jeg skal prøve at organisere en drøm, så kommer jeg altid til at hænge på dig, dit debile dosmer af en drønnert, hvis fantasi er ...“

„Lige et øjeblik,“ sagde Ziggy. „Det er *dig* der har lært *mig* tankekontrol, så jeg bedre kan styre mine drømme. At jeg skal tage pauser, hvordan jeg undgår at hidse mig op, og hvordan jeg undgår at gå i panik.“ Faktisk, tænkte Ziggy, mindede det meget om de råd hans bedstefar havde givet ham for at afværge de panikanfald han fik, når der skete lidt for meget på én gang. „Prøv at følge dine egne råd.“ Zig-

gy stillede sig foran drømmemesteren og talte bestemt til ham. „Fald lidt ned.“

„Jeg gør mit bedste,“ sagde drømmemesteren. „Men det er ikke let!“ Han tog en dyb indånding. „Du er en ekstremt ... enerverende ... elev.“

„Det er meget muligt,“ sagde Ziggy, „men en lærer bør altid selv gå foran med et godt eksempel. Du burde *vis* mig hvordan jeg skal gøre. Jeg har ikke bemærket at du skulle være specielt tålmodig.“

„Når du er blevet ekspert ligesom jeg,“ sagde drømmemesteren, „så behøver du ikke at være så tålmodig.“

„Siden du er den store ekspert,“ sagde Ziggy, „så synes jeg *du* skal sørge for at vi kommer væk herfra.“

Drømmemesteren svingede armen bagud for at samle sin egen drømmekappe ... men greb ud i den tomme luft.

„Hvad er der?“ spurgte Ziggy. Han tav da han så drømmemesterens lamslåede og vantro ansigtsudtryk.

„Den er her ikke.“ Drømmemesteren begyndte at bide sig i skægget af lutter raseri. „Din klodsede knægt! Klap-hat! Kratlusker! Klamphugger!“ brølede han. „Min drømmekappe! Min dyrebare drømmekappe! Den ligger stadig på din seng!“

„Krise,“ sagde Ziggy.

Drømmemesteren stampede i jorden af arrigskab og begyndte at hoppe rundt på ét ben mens han tog sig til foden. „Av! Avav! Jeg brændte mig!“

„Prøv at lade være med at lade dig stresse,“ sagde Ziggy og lød mere rolig end han egentlig følte sig. „Jeg er sikker på at vi kan komme væk herfra ...“

Der lød et øredøvende brag. Ziggy og drømmemesteren blev opslugt af en eksplosion af energi. Tid og Sted udvidede sig og trak sig sammen som en kæmpemæssig elastik. De blev slynget fremad og standsede brat lige på kanten af et mægtigt krater.

„Det ser straks bedre ud.“ Ziggy fandt sin notesbog frem og begyndte at skrive løs. „Den er helt klart udslukt, og her er meget køligere.“

„Køligere!“ gentog drømmemesteren irriteret. „Her er hamrende koldt! Bliv nu færdig med de notater så vi kan komme væk herfra.“ Han kiggede ned i det store, tomme hul. „Hvor er vi i grunden?“

Ziggy svarede ikke.

„Du ved det stadig ikke! Hør her, Ziggy,“ sagde drømmemesteren alvorligt, „det er ikke ufarligt at rejse gennem Tid og Sted på denne her måde. Du har vel forstået at det er lidt ligesom en historie, ikke? Vi er nødt til at have en vis form for tanke bag hvor vi tager hen.“

„Tanke,“ gentog Ziggy. Han kastede et blik på sin notesbog. Og så læste han navnene på de vulkaner som drømmemesteren tidligere havde remset op for ham. „*Nu* forstår jeg det!“

Drømmemesteren forstod det i omtrent samme øjeblik. „Du har listen over vulkanerne i tankerne. Vi besøger vulkanerne i den rækkefølge du skrev dem ned! Den første, den med den flydende lava, var Etna på Sicilien. Den er stadig aktiv. Nu er vi på Olympus Mons på Mars. Det er derfor her er så koldt!“

„Og den næste er Krakatau.“

Ziggy havde dårligt sagt sætningen til ende før han og drømmemesteren med et mægtigt *bump* landede i bunden af en lille båd.

„Ikke Det Indiske Ocean!“ jamrede drømmemesteren.

„Er det i nærheden af Krakatau?“ spurgte Ziggy.

„Vi skal *ikke* hen i nærheden af Krakatau,“ sagde drømmemesteren. „Du husker nok tsunamien?“

Ziggy så igen ned på sin notesbog og begyndte at læse højt: „Etna, Olympus Mons, Krakatau, Mount Saint He...“

Drømmemesteren flåede notesbogen ud af hånden på Ziggy. „Du må ikke sige det!“ skreg han. „*DU MÅ IKKE EN GANG TÆNKE DET!* Den sidste på din liste er den farligste af dem alle. Hvis du havde læst bare en lille smule på emnet, ville du vide at den energi der blæste toppen af det bjerg, svarede til kraften fra over tusind atombomber.“